

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1982-1983

30 MAART 1983

WETSONTWERP

**tot wijziging van artikel 1 van de wet
van 15 maart 1874 op de uitleveringen**

AMENDEMENTEN VOORGESTELD
DOOR DE HEER VAN DEN BOSSCHE

Enig artikel.

1) « In fine » van § 1, eerste lid, de woorden « voor zover het strafbaar feit op het grondgebied van die staat is gepleegd » weglaten.

VERANTWOORDING

In de voorgestelde tekst wordt door de opname van deze zinsnede in de tekst als voorwaarde gesteld dat de staat die om de uitlevering verzoekt territoriaal bevoegd is ten aanzien van de in het uitleveringsverzoek vermelde feiten. Deze bepaling die ook voorkomt in de huidige uitleveringswet, is totaal verouderd.

Zowel het Benelux-uitleveringsverdrag als de Europese uitleveringsconventie maken het mogelijk uitleveringen toe te staan indien de bevoegdheid van de staat die om uitlevering verzoekt op een extra-territoriale bevoegdheidsgrond steunt. Daarom acht de auteur het wenselijk de betrokken zinsnede te schrappen.

2) In § 2, het eerste lid vervangen door wat volgt :

« § 2. Uitlevering kan alleen worden toegestaan voor feiten waarvoor, zowel naar het recht van de verzoekende staat als naar dat van België, een vrijheidsstraf of een vrijheidsbenemende veiligheidsmaatregel van maximum 1 jaar of van langere duur kan worden opgelegd ».

VERANTWOORDING

Bij vergelijking van de Franstalige en Nederlandstalige versies valt op dat het woord maximum ten onrechte in de Nederlandse versie is weggefallen.

In het ontwerp wordt de uitlevering ook mogelijk gemaakt voor vrijheidsbenemende veiligheidsmaatregelen.

Bij vergelijking van de tekst van het wetsontwerp met de twee, onderling identieke, bepalingen uit het Benelux-verdrag en uit het Europees uitleveringsverdrag, die als model hebben gediend, valt het op dat bedoelde bepalingen uitlevering tevens mogelijk maken voor vrijheidsbenemende veiligheidsmaatregelen indien zij ter fine van een strafvervolging worden gevraagd.

Zie :

531 (1982-1983):

- Nr 1: Wetsontwerp.
- Nr 2: Amendementen.

Chambre des Représentants

SESSION 1982-1983

30 MARS 1983

PROJET DE LOI

**modifiant l'article 1er de la loi du 15 mars 1874
sur les extraditions**

AMENDEMENTS PRESENTES
PAR M. VAN DEN BOSSCHE

Article unique.

1) Au § 1, premier alinéa, avant-dernière et dernière lignes, supprimer les mots « pour autant que l'infraction ait été commise sur le territoire de cet Etat ».

JUSTIFICATION

Cette partie de phrase implique que les faits justifiant la demande d'extradition doivent relever de la compétence territoriale de l'Etat qui demande l'extradition. Cette disposition, qui figure également dans la loi actuelle sur les extraditions, est totalement dépassée.

Le traité de Benelux d'extradition ainsi que la Convention européenne d'extradition permettent d'accorder l'extradition lorsque la demande d'extradition est fondée sur une compétence extra-territoriale de l'Etat intéressé. Nous estimons dès lors souhaitable de supprimer cette partie de phrase.

2) Au § 2, remplacer le premier alinéa par ce qui suit :

« § 2. Ne peuvent donner lieu à extradition que les faits punissables, aux termes de la loi belge et de la loi étrangère, d'une peine privative de liberté ou d'une mesure de sûreté privative de liberté dont la durée maximum atteint ou dépasse un an ».

JUSTIFICATION

Si l'on compare les textes français et néerlandais, on constate que le mot « maximum » a été indûment omis dans le texte néerlandais.

Le projet autorise également l'extradition aux fins d'exécution de mesures de sûreté privatives de liberté.

Si l'on compare le texte du projet de loi avec les deux dispositions, identiques entre elles, du traité Benelux et de la Convention européenne d'extradition, qui ont servi de modèle, on constate que les dispositions visées permettent également l'extradition aux fins d'exécution de mesures de sûreté privatives de liberté lorsque celles-ci sont demandées en vue d'une poursuite pénale.

Voir :

531 (1982-1983):

- N° 1: Projet de loi.
- N° 2: Amendements.

De memorie van toelichting brengt terzake geen duidelijkheid waarom dit onderscheid in dit ontwerp gemaakt wordt.

Gezien de auteur het belang er niet van inzielt stelt hij voor de tekst te corrigeren zoals in het amendement opgenomen.

Trouwens voor zover bekend heeft geen der staten die de Europese uitleveringsconventie geadviseerd hebben een voorbehoud in die zin gemaakt zoals de huidige tekst thans inhoudt.

Bijkomende vraag die rijst bij het ongewijzigd stemmen van deze tekst is of na dergelijke tekst tot wet te hebben gestemd, bij een latere ratificering van de Europese uitleveringsconventie er niet noodgedwongen een voorbehoud zal moeten gemaakt worden op dat vlak.

Om deze moeilijkheden te vermijden, en om een naar de mening van de auteur, zinloze afwijking van de internationale teksten te vermijden, stelt hij voor de nodige inlassingen te doen in de eerste alinea.

3) Paragraaf 3 aanvullen met wat volgt :

« Deze mogelijkheid bestaat tevens voor feiten waarvoor slechts pecuniaire straffen zijn opgelegd ».

VERANTWOORDING

Dit ontwerp maakt de zogenaamde aanvullende uitlevering mogelijk. Dit maakt het mogelijk om misdrijven die op zichzelf niet ernstig genoeg zijn om uitleveringen te rechtvaardigen, toch aan de uitleveringen te onderwerpen, indien zij gepaard gaan met een ander misdrijf die wel aan de zwaarwichtigheidsdrempel voldoet.

De tekst van het ontwerp heeft in grote mate de tekst van de Europese uitleveringsconventie overgenomen. De tekst van het ontwerp is echter beknopter dan de corresponderende bepalingen uit het Europees uitleveringsverdrag.

Art. 2 (nieuw).

Een artikel 2 (nieuw) toevoegen, luidend als volgt :

« Art. 2. — § 1. De Koning kan weigeren een persoon uit te leveren terzake van een strafbaar feit dat geheel of gedeeltelijk op het Belgisch grondgebied of een daarmee gelijkgestelde plaats is gepleegd.

» § 2. Wanneer het strafbare feit, dat aan het verzoek ten grondslag ligt, is begaan buiten het grondgebied van de verzoevende staat, dan zal de uitlevering slechts kunnen worden toegestaan voor zover naar Belgisch recht de vervolging van een dergelijk feit, buiten Belgisch grondgebied gepleegd, toelaatbaar zou zijn. »

VERANTWOORDING

Het eerste lid schept de mogelijkheid, niet de verplichting, uitlevering te weigeren, indien de feiten, geheel of gedeeltelijk, op Belgisch grondgebied gepleegd zijn.

Het tweede lid laat de uitlevering toe in de gevallen waarin de verzoevende staat extra-territoriaal bevoegd is ten aanzien van de feiten waarop de uitlevering wordt gevraagd, met dien verstande dat de extra-territoriale bevoegdheidsgrond waarvan sprake ook naar Belgisch recht erkend wordt.

Voorbeeld 1 :

Nederland vraagt de uitlevering van een Nederlander die vervolgd wordt voor feiten op het Belgisch grondgebied gepleegd. Volgens artikel 1, § 1, eerste lid, *in fine* van het wetsontwerp 531, kan België niet uitleveren.

Bij aanvaarding van het voorgestelde amendement zou volgens artikel 2, § 2, uitlevering mogelijk worden, aangezien de bevoegdheidsgrond waarop het Nederlandse uitleveringsverzoek steunt ook naar Belgisch recht erkend wordt (artikel 7 voorafgaande titel strafvordering, actief personaliteitsbeginsel).

Voorbeeld 2 :

Israël vraagt uitlevering van een Palestijn wegens een in Duitsland gepleegde moord op een Israëliër burger (bij voorbeeld Abou Daoud).

Hier laat het voorgestelde amendement, artikel 2, § 2, uitlevering niet toe aangezien België in een dergelijk geval niet bevoegd zou zijn. Passieve nationaliteit is niet in die vorm bekend.

L. VAN DEN BOSSCHE.

L'Exposé des motifs ne précise pas pourquoi le projet opère cette distinction.

Cette distinction nous paraît inutile; aussi proposons-nous de remplacer la disposition considérée par le texte du présent amendement.

A notre connaissance, aucun des Etats ayant participé à l'élaboration de la Convention européenne d'extradition n'a d'ailleurs formulé de réserve visant à obtenir que soit faite la distinction sur laquelle nous attirons l'attention.

Dans l'hypothèse où il serait adopté sans modification, ce texte de loi pourrait en outre obliger la Belgique à formuler des réserves sur le point considéré, lors de la ratification de la Convention européenne d'extradition.

Afin d'éviter ces difficultés et d'éliminer une divergence inopportune par rapport aux textes internationaux, nous proposons d'apporter les modifications nécessaires au premier alinéa.

3) Compléter le § 3 par ce qui suit :

« Cette possibilité existe également pour les faits qui ont uniquement été sanctionnés par des amendes ».

JUSTIFICATION

Ce projet autorise ce que l'on appelle l'extradition complémentaire. Des infractions qui ne justifient pas l'extradition peuvent donc néanmoins donner lieu à cette mesure dès lors qu'elles sont associées à une infraction qui répond aux critères prévus.

Le texte du projet correspond dans une large mesure à celui de la Convention européenne d'extradition. Il est cependant plus succinct que celui des dispositions correspondantes de la Convention européenne d'extradition.

Art. 2 (nouveau).

Ajouter un article 2 (nouveau), libellé comme suit :

« Art. 2. — § 1. Le Roi peut refuser l'extradition d'une personne poursuivie pour une infraction qui a été commise entièrement ou partiellement sur le territoire belge ou dans un lieu assimilé.

» § 2. Si l'infraction donnant lieu à la demande a été commise hors du territoire de l'Etat requérant, l'extradition ne pourra être accordée que pour autant que la loi belge autorise la poursuite de la même infraction commise hors du territoire belge. »

JUSTIFICATION

Le premier paragraphe crée la possibilité, mais non l'obligation, de refuser l'extradition lorsque les faits ont été commis entièrement ou partiellement sur le territoire belge.

Le deuxième paragraphe autorise l'extradition lorsque les faits qui justifient la demande relèvent d'une compétence extra-territoriale de l'Etat requérant et à condition que le principe de cette compétence extra-territoriale soit également reconnu par la loi belge.

Exemple 1 :

Les Pays-Bas demandent l'extradition d'un de leurs nationaux poursuivi pour des faits commis sur le territoire belge. En vertu de l'article 1er, § 1, premier alinéa, *in fine* du projet de loi 531, la Belgique ne peut procéder à cette extradition.

Si l'amendement proposé était adopté, l'extradition serait possible en vertu de l'article 2, § 2, étant donné que le principe de la compétence sur laquelle se fonde la demande d'extradition présentée par les Pays-Bas est également reconnu par la loi belge (article 7 du titre préliminaire du Code d'instruction criminelle, principe de la personnalité active).

Exemple 2 :

Israël demande l'extradition d'un Palestinien pour le meurtre d'un ressortissant israélien commis en Allemagne (par exemple Abou Daoud).

Dans cette hypothèse, l'article 2, § 2, de l'amendement proposé n'autoriserait pas l'extradition, étant donné que la Belgique ne serait pas compétente dans un tel cas. La personnalité passive n'est pas reconnue sous cette forme.